

Arrest

nr. 229 756 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. APPELEN
Tessenderlosesteenweg 158
3583 PAAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 24 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. GOSTEK, die *loco* advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2019 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dhr. G.G.L., van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 september 2019, met kennisgeving op 26 september 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2019 werden ingediend door:

*Naam: T. (...)
Voornamen: F.M. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).1977
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

en minderjarige dochter:

*Naam: T. (...)
Voornamen: C.D. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).2003
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vroegen op 21.03.2019 gezinshereniging aan met hun halfbroer/oom, zijnde L.G.G. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R(...)) op naam van betrokkene T.F.M. (...), afgeleverd op 30.08.2016 zonder visumsticker of in- en uitreisstempel*
- reispaspoort Suriname (R(...)) op naam van betrokkene T.C.D. (...), afgeleverd op 22.06.2018 met visumsticker en in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Nederland op 09.09.2018*
- 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 30.03.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij tot op datum van zijn ambtshalve afschrijving op 01.05.2018 ingeschreven was op het adres (...) te Paramaribo; 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 30.03.2019 op naam van betrokkene T.F.M. (...) waaruit blijkt dat hij tot op datum van zijn ambtshalve afschrijving op 01.09.2016 ingeschreven was op het adres (...) te Paramaribo: er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat deze gegevens niet afdoende worden ondersteund door de overige gekende gegevens. Immers, betrokkene verblijft reeds in België*

sedert minstens mei 2016; uit het administratieve dossier van de referentiepersoon blijkt dat hij minstens sedert oktober 2017 in Nederland verblijft. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze aangehaalde gezamenlijke vestiging onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode week 17/2019 – week 20/2019: er dient bijkomend opgemerkt te worden dat deze loonfiches een adres in Amsterdam vermelden

- attest dd. 21.03.2019 en 17.04.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en zijn minderjarige dochter als de referentiepersoon op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Beringen - ongedateerde verklaringen van lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene en zijn minderjarige dochter

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert officieel 09.05.2016 in België gedomicilieerd is; de referentiepersoon woont in ons land sedert 15.10.2018. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Het gegeven dat de referentiepersoon op 15.10.2018 gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene T.F.M. (...) in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene T.F.M. (...) niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als diens minderjarige dochter én zijn nichtje L.E.K.S. (...) (zie OV (...)) ten laste te nemen. Het gegeven dat de referentiepersoon en betrokkene T.F.M. (...) sedert oktober 2018 tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat de referentiepersoon en betrokkene officieel op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en zijn minderjarige dochter die hem vergezelt. De gezinshereniging van T.C.D. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de vader en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. De AI's van betrokkenen dienen te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij – samen met zijn minderjarige dochter – ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing

geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt *“kosten als naar recht”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Het eerste middel is gebaseerd op de schending van artikel 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Doordat verzoeker een weigering van verblijf werd gegeven en het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoeker wel degelijk een machtiging tot verblijf in België dient toegekend te worden Dat verzoeker immers recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling.

• Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

- a. Eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling*
- b. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten vrijheden van anderen*

Aangezien aan verzoeker en diens dochter het recht ontzegd wordt om zich te vestigen bij zijn broer / oom wordt hem het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en privé-leven manifest geschonden.

Verzoeker merkt op dat integenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, de heer L.G.G. (...) de broer van verzoeker betreft en geenszins de halfbroer.

Zonder een toelating om zich in België te vestigen is het immers niet mogelijk om een gezinsleven met zijn broer op te bouwen.

Verzoeker beseft dat de contacten met zijn broer voor hem uitermate belangrijk zijn. Familie is voor verzoeker zijn belangrijk.

Dat immers niet kan worden aangenomen dat de broer van verzoeker verplicht dient te worden om samen met verzoeker mee het land te verlaten om zich elders te vestigen.

Bovendien zijn de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8 lid 2 EVRM geenszins van toepassing. De weigeringsbeslissing is in casu bovendien niet nodig voor 's lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, bescherming van de openbare orde, voorkomen van strafbare feiten, bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient immers nagekeken of in de omstandigheden eigen aan de zaak artikel 8 EVRM de verwijdering van het grondgebied van verzoeker verhindert, dit wil zeggen na te gaan of deze verwijdering noodzakelijkerwijze een schending van deze bepaling tot gevolg zou hebben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft noodzakelijkerwijze een scheiding tussen verzoeker en zijn broer tot gevolg hebben.

Een dergelijke maatregel heeft derhalve noodzakelijkerwijze een aantasting van zijn privéleven en familieleven tot gevolg, wat niet in verhouding staat tot de nagestreefde doelstelling. Dit maakt dus een schending van artikel 8 EVRM uit.

In deze zin: (Arbrb. Brussel (15e k.) nr. 3.594/2005, 24 juni 2005, Jtev.<fr.éfr.2005,afl.l34,417; T Vreemd. 2006, afl.1,57) Het middel is gegrond.

Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2019 dient nietig verklaard te worden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoekende partij stelt dat aangezien hen het recht ontzegd wordt zich bij hun (half)broer / oom in België te vestigen, het recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven manifest geschonden wordt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.” 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht voor het privé – en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé – en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van de geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verweerder benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu beroept verzoekende partij zich op haar privé- en gezinsleven in België.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onus v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen verwanten, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisten die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partij toont geenszins aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, dat deze de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet afdoende dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Eveneens wordt er gewezen op de tewerkstelling van de verzoekende partij. Verzoekende partij beschikt aldus over een eigen inkomen en betwist tevens niet dat zij niet heeft aangetoond ‘ten laste’ te zijn van de Nederlandse (half)broer / oom. Verder gaat verzoekende partij ook niet in op dit motief van de bestreden beslissing zodat ook hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, kan verweerder het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet vaststellen, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het EHRM is van oordeel dat er geen

inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

Betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst verwerende partij op het volgende motief in de bestreden beslissing: "Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij – samen met zijn minderjarige dochter - ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens in het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Met haar voornamelijk theoretisch betoog weerlegt verzoekende partij deze motieven niet. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, benadrukt de verweerder dat verzoekende partij geenszins concreet aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 EVRM voorziene bescherming kan vallen. Verzoekende partij weerlegt daarenboven niet dat in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in het herkomstland. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op het precaire karakter van het verblijf in België en wordt geoordeeld dat er geen gezondheidsproblemen gekend zijn die zich tegen een terugkeer naar het herkomstland kunnen verzetten.

Verwerende partij benadrukt dat het vaststaande rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij poneert geen concrete argumenten die kunnen wijzen op dergelijke "zeer uitzonderlijke omstandigheden" en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij wenst nog op te merken dat het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de beslissing van 19 september 2019, geen schorsende werking heeft. Een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft enkel in de gevallen opgesomd in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet automatisch een schorsende werking. Het betoog van verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, werden de rechten van verzoekende partij niet geschonden. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel zou opleveren voor verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van het recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wat betreft het gezinsleven, beroepen de verzoekende partijen zich op de band die zij zouden hebben met de referentiepersoon, die respectievelijk hun broer en hun oom is.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partijen beperken zich tot de stelling dat de contacten met de broer/oom uitermate belangrijk zijn, dat familie voor hen belangrijk is en dat niet kan worden aangenomen dat de broer/oom verplicht dient te worden mee het land te verlaten om zich elders te vestigen. Met dit vage en niet-onderbouwde betoog tonen zij echter geen band van afhankelijkheid met de referentiepersoon aan, laat staan een bijzondere band van afhankelijkheid die de gebruikelijke banden tussen dergelijke familieleden overstijgt. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing – die door de verzoekende partijen niet worden betwist – dat in het kader van de aanvraag gezinshereniging niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partijen voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon of deel uitmaakten van zijn gezin. Gelet op het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende afhankelijkheidsbanden tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon blijkt dan ook niet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een verdere toetsing in het kader van artikel 8 van het EVRM drong zich dan ook niet op. Nochtans kan wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft gewezen worden op de analyse van het gezinsleven in de bestreden beslissing daar waar de verwerende partij een toetsing doorvoert in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij – samen met zijn minderjarige dochter – ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

De verzoekende partijen weerleggen deze motieven allerm minst. Daarnaast tonen zij niet aan waarom zij menen dat de bestreden beslissing de referentiepersoon ertoe zou dwingen België te verlaten.

Verder beroepen de verzoekende partijen zich op de bescherming van het privéleven. De Raad wijst erop dat artikel 8 het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In hun verzoekschrift tonen de verzoekende partijen echter met geen enkel concreet element aan welk privéleven zij dan wel zouden hebben ontwikkeld in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven wordt niet aannemelijk gemaakt. De verwerende partij merkt in haar nota ten slotte correct op dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat van de verzoekende partijen kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven opbouwen in het land van herkomst en op het precaire karakter van het verblijf in België. Deze motieven worden door de verzoekende partijen niet weerlegt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU